

Arrest

nr. 223 549 van 3 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 juni 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 juli 2016 om internationale bescherming. Op 29 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische Pashtoun. U bent afkomstig uit Paktia waar u uw volledige leven in het dorp Gul Ghunday in het Aryub Zazai-district woonde.

U verklaarde dat uw broer B. (...) gevoelens had voor een meisje uit de familie, maar dat uw grootvader en vader hem niet de toestemming gaven om haar hand te vragen. Uw grootvader vreesde dat de familie van het meisje uw broer zou kunnen overtuigen om deel te nemen aan de jihad. De neven van uw vader (de zonen van zijn broers) maakten immers deel uit van de taliban.

Wanneer B. (...) te weten kwam dat het meisje waar hij verliefd op was intussen met een neef van haar trouwde besloot hij om een wapen te nemen en de woning van de familie te gaan beschieten. Een tientot vijftiental mensen kwam hierop naar buiten en ze schoten uw broer dood.

Jullie familie slaagde er niet in om via bemiddeling tot een oplossing te komen. Vier jaar na het incident met B. (...) besloot uw broer S. (...) om het heft in eigen handen te nemen en hij vermoordde de echtgenoot en de broer van het meisje waar B. (...) op verliefd was geweest. S. (...) probeerde hierna te vluchten, maar hij werd gevat en vervolgens werd zijn hoofd afgesneden.

U en uw moeder kwamen te weten wat er met S. (...) was gebeurd en jullie beslisten om naar het lichaam van uw broer te gaan. Er waren evenwel talibanleden aanwezig bij de plaats van het incident en jullie kregen geen toegang. Uiteindelijk werd u bewusteloos geslagen en probeerde men uw oor af te snijden. Uiteindelijk kwam het escalerende conflict ten einde wanneer de politiediensten ter plekke kwamen.

Er werd beslist dat u de regio diende te verlaten. In maart 2016 vatte u uw reisweg naar België aan. Via Iran reisde u naar Turkije. Vervolgens zette u uw reis verder en via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België terecht. Uw verzoek om internationale bescherming werd bij de Belgische asielinstanties geregistreerd op 11 juli 2016.

Toen u onderweg naar België was ontving uw familie een brief waarin werd gevraagd om iemand van uw familie te laten bijstand leveren aan de jihad.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw taskara (o), een dreigbrief (o), een brief opgesteld door overheidsinstanties waarin uw problemen aan bod komen (o), een sd-kaart met twee video's over een incident waarbij een familielid betrokken raakte (k), een enveloppe (o) en een attest van Fedasil waarin littekenweefsel werd vastgesteld (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008,

§ 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw verklaringen inzake uw herkomstregio op diverse punten onaannemelijk beperkt bleken te zijn. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw algemene geografische kennis niet kon overtuigen. U maakte in uw interview melding van de dorpen Sargal, Matkhel en Kotki. Wanneer er gevraagd werd of u nog andere dorpen in de regio kende stelde u: "Er zijn er vele. Welke wilt u dat ik zeg?" Er werd u duidelijk gemaakt dat u de eerste die in u opkwamen kon vertellen. U gaf hierop aan: "Er zijn dertien districten. En er zijn zeven stammen daar." Wanneer u duidelijk werd gemaakt dat er eerst gefocust werd op dorpen uit uw regio vroeg u opnieuw: "Welke wilt u dat ik zeg?" Andermaal werd u duidelijk gemaakt dat u de eerste waar u aan dacht kon vertellen. U antwoordde hierop: "Ik zal de districten zeggen." Er werd gevraagd om toch eerst de dorpen te benoemen, waarom u vroeg: "En de zeven stammen?"

Nogmaals werd u gevraagd om de dorpen uit uw regio te benoemen en u gaf uiteindelijk aan: "Ik zag de andere dorpen niet, ik kan ze niet zeggen." (CGVS p. 8) Dergelijke verklaringen van een eenendertigjarige man die verklaart zijn volledige leven in de regio te hebben gewoond kunnen geenszins overtuigen. Aansluitend kan worden opgemerkt dat u bij de DVZ had verklaard dat uw herkomstdistrict u onbekend was en dat u dacht dat dit Lar of Bar Lewanai was (Verklaring DVZ – Persoonsgegevens – Vraag 10). Op de beschikbare kaarten blijkt echter dat Lar Lewani (indien u hierop doelde) een dorp is dat ongeveer tien kilometer ten zuidwesten van uw eigen dorp ligt en dus geenszins uw district betreft. Wanneer u bij het CGVS geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaring stelde u: "Die dag was ik heel moe, die dag dat ik aankwam. Voor drie maanden was ik onderweg. Ik was volledig verward. Ik kon me niet concentreren (CGVS p. 4). U werd er evenwel op gewezen dat u reeds twee weken in België was vooraleer u uw eerste gesprek bij de DVZ had. U stelde hierop: "Geen twee weken. Ik was hier twee dagen en ik wist niet waar ik moest gaan voor asiel. Ik bleef hier buiten in het park. En dat zei ik ook tijdens mijn eerste interview." (CGVS p. 4) Het staat evenwel vast dat u reeds op 22 juni 2016 in België was en dat u pas op 11 juli 2016 uw verklaringen ging afleggen bij de DVZ. De vraag naar het district waarvan u afkomstig bent betreft dermate elementaire informatie dat het onwaarschijnlijk is dat u het antwoord niet zou weten indien het uw daadwerkelijke herkomst betreft. Bovendien bleek ook bij het CGVS dat uw kennis over de districten in uw regio uitermate bedenkelijk was. U noemde weliswaar enkele districten die grenzen aan uw eigen district, maar wanneer verder ingegaan wordt op uw kennis blijkt dat deze ontoereikend is. Matani blijkt geen aangrenzend district te zijn en komt ook niet voor in uw provincie. Gevraagd naar welke van de door u opgesomde aangrenzende districten het dichtst was bij waar u zelf woonde diende u toe te geven dat u hier geen idee van had. Ook op de vraag of uw district grenst met een andere provincie bleek u het antwoord schuldig te moeten blijven. Nochtans deelt uw district een erg lange grens met de provincie Logar. Wanneer tot slot gepolst werd of er nog een andere naam was voor uw district blijkt dat u hier niet van op de hoogte was dat uw district ook gekend is onder de naam Alikhel. Uit voorgaande blijkt aldus dat uw kennis zich beperkt tot (gedeeltelijk correcte) informatie die makkelijk in te studeren, maar dat uw kennis geenszins doorleefd is of getuigd van een effectieve herkomst uit de regio.

Naast uw weinig overtuigende kennis over de geografie uit uw regio bleken ook uw verklaringen over het dagelijks leven in uw herkomstregio overredend. Wanneer uw vader iets zwaars kocht in de bazar van Kotki zou u hem hebben bijgestaan. Voor de rest zou u naar eigen zeggen geen activiteiten hebben gehad en zou u uw tijd opgevuld hebben met 'niets doen'. Wanneer herhaaldelijk bevraagd werd wat u deed en u uiteindelijk gevraagd werd om een normale dag er voor u uitzag stelde u: "Ik herhaal meermaals dat ik niets deed. Anders zou ik zeggen wat ik deed. [...]" (CGVS p. 12-13) U haalde hierbij aan dat de persoonlijke problemen die u en uw familie kenden ervoor zorgden dat u niet buiten kon komen. Evenwel moet in deze worden benadrukt dat aan uw persoonlijke vervolging geen geloof wordt gehecht (zie supra) waardoor uw uitleg over uw dagelijkse bezigheden in uw herkomstregio onaannemelijk rudimentair zijn. De door u afgelegde verklaringen zijn, komende van een volwassen man als u, geenszins overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uit een familie komt die haar inkomsten haalde uit landbouwactiviteiten (CGVS p. 9). In die zin kan voorts worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u ook op dit vlak geen informatie kan geven en u geen enkel idee heeft van de plant- en oogsttijden van de verschillende gewassen die door uw familie werden verbouwd. U gaf als uitleg aan dat u zelf niet op het land werkte omdat u aanvankelijk te jong was en verwees vervolgens opnieuw naar het risico omwille van persoonlijke problemen en de dood van uw twee broers (CGVS p. 12 en 21). Wederom dient te worden gesteld dat er aan de persoonlijke problemen geen geloof wordt gehecht (zie supra) waardoor uw onvermogen om op de landbouwgronden te werken om deze reden ook niet kan worden aangenomen. Daarenboven werd reeds tijdens het onderhoud opgemerkt dat het gegeven dat u zelf niet op de landbouwgronden werkte niet wegneemt dat u op de hoogte moet geweest zijn van de activiteiten van uw familieleden. Er mag van een volwassen man afkomstig uit een landbouwfamilie wel degelijk verwacht worden dat u weet wanneer de geteelde gewassen worden geplant en geoogst. Dat dit in uw geval niet zo bleek te zijn en u zodoende geen kennis had over de primaire inkomstenbron van uw familie indiceert verder dat uw herkomst uit de regio niet kan worden aangenomen.

Naast de beperkte kennis over de geografie in uw regio en de weinig overtuigende verklaringen over uw dagelijks leven in uw herkomstregio bleek u bovendien niet op de hoogte te zijn van cruciale gebeurtenissen uit uw beweerdde streek van herkomst.

U gaf aan dat u geen talibancommandanten uit uw herkomstregio kende en verwees enkel naar uw vader die zei dat zijn neven bij de taliban waren.

Van iemand die zijn land ontvluchtte omwille van een vervolgingsvrees ten aanzien van familieleden die gelieerd zijn aan de taliban kan verwacht worden dat u wel degelijk informatie zou vergaard hebben over deze groepering en hun verantwoordelijken in de regio (CGVS p. 19).

Gevraagd naar belangrijke gebeurtenissen of evenementen die zich in uw regio zouden afgespeeld hebben in de laatste jaren dat u daar aanwezig was kwam u niet verder dan twee incidenten die zich in 2003 en in 2005 zouden hebben afgespeeld in de omgeving van een berg 'Gawi'. Het zou gaan om gevechten met Pakistani naar aanleiding van een conflict over grond en eventuele bebouwing (CGVS p. 19). Van andere gebeurtenissen of incidenten maakte u geen melding, hetgeen mag verbazen daar u uit een volatiele regio afkomstig bent waar zich veelvuldig incidenten hebben voorgedaan. Wanneer u geconfronteerd wordt met verschillende ingrijpende gebeurtenissen blijkt dat u hier stevast niet van op de hoogte bent. U stelt vooreerst dat u geen weet heeft van natuurrampen in de regio. U stelt dat iedereen in huis bleef en niet op de hoogte kon zijn van overstromingen of andere problemen door regen of sneeuw. U zag het naar eigen zeggen niet en u hoorde er ook niemand over spreken. Nochtans blijkt uit beschikbare landeninformatie dat er zich halfweg 2013 nog een overstroming heeft voorgedaan in uw district en regio. Door de overstroming werden niet minder dan 373 families geraakt. Terwijl de schade aan huizen beperkt bleef waren het voornamelijk landbouwgronden en –gewassen die beschadigd raakten. Specifiek in uw district werd er ook melding gemaakt van schade aan een school waar op dat moment constructiewerken werden uitgevoerd (zie IOM/USAID-rapportering). Dat u kennelijk niet op de hoogte bleek te zijn van deze overstroming is opmerkelijk. Aangezien de landbouwsector duidelijk geraakt werd in uw regio en aangezien u zelf uit een landbouwfamilie komt, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze overstroming en dat u er minstens over gehoord zou hebben, zelfs indien jullie eigen gronden niet beschadigd raken. Dat u geen weet had hiervan wijst er dan ook verder op dat u niet recent uit Gul Ghunday afkomstig bent.

Daarnaast had u er geen idee van of de bewoners van uw district ooit in opstand kwamen tegen of weerwerk boden aan de taliban (CGVS p. 22). Nochtans namen inwoners van uw district in september 2012 de wapens op tegen de taliban en werden hierbij verschillende opstandelingen gedood bij gewapende clashes in verschillende regio's van uw district. Verder blijkt dat u er evenmin een idee van had of er ooit grootschalige acties werden opgezet door de veiligheidsdiensten tegen de taliban in uw regio (CGVS p. 22). Dit is, gezien de omvang van de in juli 2013 uitgevoerde operaties in de regio, uiterst merkwaardig. Het ministerie van defensie verklaarde immers dat 133 anti-overheidsmilitanten gedood werden, onder meer binnen uw district en het aangrenzende Azra-district (Logar) in het kader van 'Operation Phoenix'. Gewapende troepen bevrijdden verder verschillende delen van Paktia en Logar. Volgens officials voerden Afghaanse veiligheidstroepen in die periode een grootschalige operatie uit om uw district 'op te kuisen' en werd er voorts bericht dat niet minder dan 65 gewapende opstandelingen gedood werden en nog eens dertien anderen gewond raakten in een militaire operatie in uw district. Indien u effectief in de regio zou verbleven hebben kan niet worden ingezien waarom u niet van deze acties op de hoogte zou zijn geweest. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd werd gaf u aan dat u hier niet van op de hoogte was omdat jullie geen tv hadden thuis. In een rurale samenleving als de uwe worden nieuwsfeiten echter zonder twijfel mondeling doorgegeven, zeker wanneer het om dergelijke impactvolle gebeurtenissen. Dat u uw onwetendheid probeert te verschuilen achter het feit dat u niet over een tv kon beschikken kan niet worden volgehouden in deze. Ook van operaties/incidenten waar buitenlanders voor verantwoordelijk waren of van luchtaanvallen bleek u merkwaardig genoeg niet op de hoogte (CGVS p. 19 en 21). U bleek evenmin op de hoogte te zijn van het feit dat de wegen naar uw district geblokkeerd werden door de taliban in oktober 2015, amper enkele maanden voor uw geclaimde vertrek (CGVS p. 22-23). De taliban blies in die periode een deel van een berg op waardoor de weg naar, onder meer, uw district ontoegankelijk werd gemaakt. Hoewel de explosie zich op enige afstand van uw woonplaats heeft voorgedaan kan verwacht worden dat u hier toch minstens over moet gehoord hebben. Dat u ook hier niet van op de hoogte blijkt te zijn wijst er verder op dat u niet recent uit Gul Ghunday afkomstig bent. Er werd tot slot nog gepolst naar uw kennis over een concreet en markant incident waarbij een grote groep mensen werd meegenomen vanaf een sportveld. Ook deze informatie deed bij u geen belletje rinkelen (CGVS p. 22). Volgens beschikbare informatie heeft de taliban in mei 2015 vanaf een sportveld in uw district tientallen personen ontvoerd. Diverse media hebben over het opvallende incident gerapporteerd. Indien u zich effectief nog in de regio bevond kan redelijkerwijs verwacht worden dat u over een gelijkaardig incident zou gehoord hebben. Dat dit niet het geval bleek te zijn bevestigt verder dat er aan uw beweerde herkomst kan getwijfeld worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel gelegen in de provincie Paktya.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Gul Ghunday heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht blijkt bovendien ook uit de verklaringen die u heeft afgelegd in dit kader.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het door u uiteengezette asielrelaas op zich weinig aannemelijk is. Allereerst zijn uw verklaringen over de aanleiding van alle problemen niet overtuigend. Zo kan niet worden ingezien waarom precies uw broer B. (...) zou besluiten om de woning van de andere familie te gaan beschieten. Uit uw verklaringen blijkt immers overduidelijk dat hij door zijn eigen familie, jullie grootvader en vader, niet mocht huwen met een lid van de andere familie (CGVS p. 15 en 24). Uiteindelijk blijkt ook dat B. (...) bij gebrek aan toestemming nooit een poging deed om de hand van het meisje in kwestie te gaan vragen, waardoor er ook nooit sprake van geweest is dat de familie van het meisje hem heeft afgekeurd (CGVS p. 26-27). In die zin is het vervolgens weinig logisch dat uw broer die familie zou gaan aanvallen wanneer het meisje uiteindelijk met iemand anders trouwde. Wanneer u met deze gebrekkige logica geconfronteerd wordt blijkt dat u er zelf ook geen idee van heeft waarom uw broer B. (...) de andere familie zou zijn gaan aanvallen (CGVS p. 27). Dergelijk, merkwaardig verloop zet de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte problematiek op losse schroeven.

Wanneer zou worden aangenomen dat uw gezin met een deel van de familie die zich bij de taliban aansloot problemen heeft gekend, kan worden verwacht dat u iets zou kunnen vertellen over deze verwanten. Uw kennis bleek evenwel onaannemelijk rudimentair te zijn. De familie waarmee uw gezin problemen zou hebben gehad zou van de kant van uw vader komen. Met name de zonen van de oom(s) van uw vader zouden deel uitmaken van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u er geen idee van heeft hoeveel broers uw grootvader had (en dus evenmin hoeveel ooms uw vader had) (CGVS p. 13). U geeft aan dat u hier geen idee van heeft omdat u hen zelf nooit zag. Wanneer u gevraagd wordt of uw grootvader de enige onder zijn broers was die niet aan de taliban gelieerd was stelde u: "Ik weet alleen dat de neven van mijn vader bij taliban waren. Ik weet niet van welke oom ze zonen waren. Ik zag het niet." U gaf vervolgens nogmaals aan dat u niet wist wie de vader van de talibanneven was. U vertelde daarenboven dat u nooit met uw vader sprak over diens ooms (CGVS p. 14). Later tijdens hetzelfde onderhoud blijkt dat u er evenmin een idee van had welke taken uw familieleden dan precies uitvoerden voor de taliban. Voorts zou, opmerkelijk genoeg, uit uw verklaringen moeten blijken dat u in tegenstelling tot uw vader en uw broers er geen idee van had welke talibancommandant de verantwoordelijkheid droeg over jullie dorp (CGVS p. 26). Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat uw kennis over de familie(leden) en groepering waar u en uw gezin problemen mee kenden uitermate gebrekkig is, terwijl het voor u uiterst eenvoudig moet zijn geweest om de betrokken informatie te bekomen. Rekening houdend met de door u ingeroepen context en asielmotieven kan redelijkerwijs worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van de situatie. Uw verklaringen over uw vervolgers kunnen bijgevolg geenszins overtuigen.

Uw gebrekkige kennis werd ook duidelijk aangaande de door u voorgelegde dreigbrief van de taliban en waarvan een vertaling aan uw dossier werd toegevoegd. In de brief staat te lezen dat uw vader meermaals per telefoon werd gewaarschuwd dat hij u aan de taliban diende over te leveren en dat de brief in kwestie een laatste waarschuwing was. Indien uw vader hier niet op in zou gaan zouden zijn resterende familieleden hetzelfde lot als B. (...) en S. (...) wachten (zie administratief dossier). Bij de DVZ zei u over deze brief: "Hierin stond dat ze iemand van onze familie wouden voor jihad, zoniet zouden ze een andere zoon van onze familie vermoorden om hun dode zoon te wraken. Hierna besloot mijn vader dat ik het land moest verlaten." Deze uitleg komt niet volledig overeen met de effectieve inhoud en is vooral geenszins in overeenstemming met uw CGVS-verklaringen waarbij u meermaals uitdrukkelijk stelde dat u de brief pas na uw definitieve vertrek werd ontvangen zodat moet worden vastgesteld dat deze brief hoegenaamd geen aanleiding had gegeven voor uw vertrek (CGVS p. 14 en 24). Opmerkelijk genoeg blijkt u overigens bij het CGVS geen kennis meer te hebben over wat er precies in de dreigbrief staat en geeft u enkel aan dat de brief zou vermelden dat u naar het buitenland werd gestuurd. U geeft aan dat u de inhoud van de brief niet kent omdat u geen Pashtu zou kunnen lezen. Aangezien u reeds lange tijd in België bent kan evenwel verwacht worden dat u aan iemand zou gevraagd hebben om de brief voor u te vertalen zodat u zou weten wat er precies in de brief staat. Opmerkelijk genoeg stelt u ook dat u met uw advocaat samen zat met een tolk en dat deze geen tijd zou hebben gehad om u te vertellen wat er in de brief stond. Dit is opnieuw erg twijfelachtig. Aangezien het om een persoonlijke bedreiging gaat kan minstens verwacht worden dat u voldoende inspanningen zou leveren om de precieze inhoud van het document te kennen.

Dat dit niet het geval was en u daarentegen een merkwaardige onwetendheid aan de dag legde, wijst op een ernstige desinteresse van uwentwege en doet verder twifelen aan de door u ingeroepen asielmotieven (CGVS p. 14-15).

Ook bij de verklaring die uw vader bij het directoraat voor terrorismebestrijding heeft afgelegd en waarvan u een afschrift voorlegde bij het CGVS moeten ernstige vraagtekens worden geplaatst (vertaling werd aan het dossier toegevoegd). Uit dit document blijkt immers nergens dat een getormenteerde B. (...) de aanleiding voor het conflict vormde. Meer nog, uit het document zou moeten blijken dat de weigering van S. (...) om mee te werken met een terroristische organisatie de aanleiding voor de problemen vormde. Dit gaat volstrekt in tegen de verklaringen die u zelf heeft afgelegd. In deze kan voorts worden onderstreept dat het document stelt dat uw broer S. (...) op 21 januari 2009 werd gedood en dat uw broer B. (...) pas ruim drie jaar later, met name op 21 mei 2012, werd gedood. De volgorde van de overlijdens van uw broer komen dus niet overeen met hetgeen u zelf heeft gezegd. Dergelijke frappante tegenstrijdigheden wijzen opnieuw op uw gebrekkige kennis en vooral op het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven. Zowel in de dreigbrief als in uw vaders verklaring wordt trouwens gewag gemaakt van diverse telefonische bedreigingen. U heeft evenwel op geen enkel moment melding gemaakt van dergelijke bedreigingen. Opnieuw moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op die manier ernstig wordt aangetast.

Verder kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop van de door u aangehaalde feiten weinig overtuigend is. Na de dood van B. (...) zou het eerst vier jaar duren vooraleer uw broer S. (...) om het leven komt wanneer hij wraak ging nemen voor de dood van B. (...), iets wat gezien de context op zich reeds een vreemde handelswijze is. Vervolgens blijft u nog drie jaar ter plekke zonder dat u of uw familie nog betrokken raakten in incidenten of problemen. Wanneer gepolst werd naar moeilijkheden na de dood van S. (...) stelde u: "Nee. Geen betrokkenheid meer. Behalve de suikerziekte van mijn vader die werd erger en erger. Mijn moeder stierf ook. Aan zenuwen. En land werd gegeven aan O. (...)." (CGVS p. 28) Er werd u vervolgens gevraagd waarom u na de dood van S. (...) nog drie jaar wachtte vooraleer u uw geboortedorp verliet. U stelde: "We zochten manieren om weg te gaan. En mijn oom zei om even te wachten. Ze dachten na." Vervolgens werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische verloop waarbij u na drie jaar zonder incidenten of problemen besloot om weg te gaan waarop u antwoordde: "Het probleem was dat ik niet vrij kon rond lopen. Ik kon niet gaan winkelen en zo. En mijn vader zei dat ze op een dag ook mij zouden doden. Wat kon hij doen? En mijn jongere broers die waren jonge jongens." (CGVS p. 29) Dergelijke uitleg kan evenwel niet overtuigen. Indien u daadwerkelijk persoonlijke vervolging vreesde kan niet worden ingezien waarom u nog drie jaar ter plekke zou blijven en vooral waarom er zich dan geen problemen of incidenten meer zouden hebben voorgedaan. Even markant is de vaststelling dat er dan net tijdens uw vertrek een dreigbrief werd afgeleverd bij uw familie waarin werd gevraagd om uw bijstand. Niet alleen is het tijdsverloop van de dreigbrief merkwaardig, het is ook inhoudelijk weinig logisch. Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, waarbij jullie families elkaar sinds 2009 op uiterst gewelddadige wijze vervolgen, is het erg bevreemdend dat men uw medewerking nog zouden willen. Wanneer u met deze weinig plausibele vaststelling werd geconfronteerd en er gevraagd werd waarom men u er nog zou bij willen gaf u het weinig verhelderende antwoord: "Ik weet het niet. Of ze wilden voor de vrede misschien." (CGVS p. 30) Een antwoord dat sowieso ook ingaat tegen de uiterst dreigende toon van de brief die aan uw familie werd afgeleverd. Inzake voorgaande vaststellingen kan enkel worden opgemerkt dat deze verder in lijn liggen met de reeds vastgestelde gebrekkige geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u nog steeds contact heeft met uw familie en dat uit dit contact kennelijk blijkt dat uw ouders en familieleden nog steeds gewoon thuis kunnen blijven wonen en dat het, afgezien van hun zenuwproblemen en suikerziekte, goed met hen gaat (CGVS p. 5 en 9). Gezien de door u ingeroepen vervolgingsvrees is het weinig waarschijnlijk dat uw familieleden zomaar thuis zouden kunnen blijven wonen. Uw verklaringen wijzen er dus andermaal op dat uw ingeroepen motieven op een gekunsteld relaas gebaseerd zijn waardoor ook uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig is aangetast.

Naast de door u ingeroepen persoonlijke asielmotieven maakte u nog gewag van een incident waarbij een ver familielid van u zou zijn ontvoerd door criminelen. U legde hierbij twee video's voor van een reportage over dit incident. Het CGVS merkt op dat u ook hierbij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de video's geenszins uw verwantschap met A. (...) of diens familie blijkt en u zelf ook geen stukken voorlegde die enige band ook daadwerkelijk aannemelijk kunnen maken.

Uw verklaringen zijn aldus louter gebaseerd op een televisiereportage. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de verklaringen die u over uw verwantschap met de familie van A. (...) aflegde er niet op wijzen dat u ook door dezelfde criminelen zou gevisieerd worden. Het gaat om verre familie waarvan u niet eens wist wie het was, u geeft immers zelf letterlijk aan dat u niet wist wie A. (...) was (CGVS p. 16). Vervolgens kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat A. (...) gevisieerd werd omwille van diens vaders en zijn werkzaamheden bij de douanediens in Kabul zodat op basis van de door u aangereikte informatie niet alleen niet worden aangenomen dat het effectief om verwanten gaat, maar er bovendien niet kan worden gesteld dat u op één of andere manier zelf zou gevisieerd worden op basis van de het door u aangehaalde incident. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest is het voorts opmerkelijk dat u de naam van de vader van A. (...) niet kent. Deze persoon komt veelvuldig in de reportage voort en speelt dan ook een centrale rol in het verhaal. Indien u daadwerkelijk vreest om voor een of andere reden hetzelfde lot als A. (...) te ondergaan, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u minstens dergelijke informatie zou vergaard hebben. Uit uw DVZ-verklaring blijkt voorts nog dat u na dit incident nog drie maanden thuis bleef wonen, hetgeen de door u geuite vervolgingsvreest relativeert (CGVS-vragenlijst 3.5.)

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 8 juni 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U werd er in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk op gewezen dat u een eerlijk zicht dient te geven over uw (eerdere) verblijfplaats(en) (CGVS p. 18 en 23), zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u (ook nadat u meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van waarheidsgetrouwe verklaringen op dit vlak) volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Naast bovenstaande vaststellingen moet bovendien worden opgemerkt dat er enkel tot een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet kan worden overgegaan voor zover er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Nog los van uw ongeloofwaardige herkomst zijn er voldoende indicaties dat u over een redelijk vestigingsalternatief in Kaboel beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Kabul vestigt, voor zover u hier niet reeds gevestigd was voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat u beweert ongeschoold te zijn en nooit te hebben gewerkt (hetgeen slechts blote beweringen zijn en waarbij moet worden benadrukt dat uw verklaringen over uw activiteiten in uw beweerde herkomstregio geenszins aannemelijk waren), is het CGVS van oordeel dat in uw hoofdte kan beslist worden dat Kabul een redelijk vestigingsalternatief is. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u verschillende familieleden heeft die actueel in Kabul wonen, zowel langs vaders kant als langs moeders kant (CGVS p. 11). Bovendien blijkt dat er ook nog een band bestaat tussen uw familie en de familieleden in Kabul daar ook uw eigen ouders geregeld naar Kabul komen omdat zij, volgens u, enkel op die manier contact kunnen leggen met u (CGVS p. 9). Zodoende blijkt dat u een ruim toereikend netwerk heeft in de Afghaanse hoofdstad. Ondanks dat u beweert altijd werkloos te zijn geweest en nooit naar school te zijn geweest, kan worden aangenomen dat iemand met een dergelijk netwerk, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg blijkt om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat moet zijn om zich in de hoofdstad van zijn levensonderhoud te voorzien. Middels uw beschikbare contacten en ondersteuning kan worden verwacht dat u in Kabul uw leven kan uitbouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat mensen anderen niet bij zich innemen en dat het voor u niet mogelijk was omdat u geen geld heeft en dat de huizen veel geld kosten. Daar u verschillende familieleden in de hoofdstad heeft en ook uw eigen ouders nog naar de hoofdstad komen kan evenwel verwacht worden dat u voldoende ondersteuning zal krijgen om u minstens op weg te zetten om uw leven uit te bouwen in de hoofdstad. Dat u geen geld heeft en de huizen veel geld kosten kan in deze dan ook niet gezien worden als een daadwerkelijke belemmering voor uw hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst moet worden gesteld dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie en documentenfraude bestaat waardoor documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben en zij moeten vergezeld worden van geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn. Voorts moet worden opgemerkt dat uw taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit, maar geen bewijs van (recente) herkomst vormt. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk de woonplaats hoeft te zijn.

De dreigbrief en de brief waarin de problemen werden beschreven kwamen reeds eerder aan bod tijdens deze beslissing en brachten verschillende incoherenties aan het licht.

Wat de video's betreft kan enkel worden vastgesteld dat het beeldmateriaal betreft dat voor iedereen toegankelijk is (het betreft immers een soort nieuwsuitzending) en waaruit geenszins een band met u of uw familie kan blijken.

De door u voorgelegde enveloppe geeft vervolgens enkel aan dat er u documenten werden opgestuurd vanuit Kabul, hetgeen verder uw band met deze stad bevestigt en zodoende bijkomend indiceert dat u er een actueel netwerk heeft waar u op kan rekenen.

Het attest dat aangeeft dat u littekenweefsel heeft kan geenszins de gebrekkige geloofwaardigheid herstellen daar dit document op geen enkele objectieve manier de oorsprong van het litteken aantoont.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Met betrekking tot het feitenrelaas stelt verzoeker in het verzoekschrift het volgende:

“Verzoeker heeft zich bij zijn asielaanvraag laten leiden door foutief advies vanuit de Afghaanse gemeenschap. Hierdoor heeft hij jammer genoeg niet de volledige waarheid verteld.

Verzoeker wenst deze fout hierbij recht te zetten.

Verzoeker bezit wel degelijk de Afghaanse nationaliteit, is geboren in het dorp Gui Ghunday (Paktia), maar verbleef de laatste acht jaar voor zijn vertrek (hoofdzakelijk) in Pakistan en niet Afghanistan.

In 2008 verbleef verzoeker reeds het grootste deel van zijn tijd in Pakistan omwille van medische problemen van zijn grootvader. In 2010 is het gezin effectief naar Pakistan verhuisd, meer bepaald naar Hayatabad, Peshawar. Verzoekers vader werkte in een autodealership, verzoeker zelf bleef thuis en zorgde voor zijn zieke grootvader.

Na het overlijden van verzoekers grootvader in 2015 besloot het gezin hem te begraven in Afghanistan. Kort nadien vertrok verzoeker richting België.

Het gezin stond sinds 2008 geregistreerd als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. In Pakistan werd hun stamnaam Z. (...) niet geregistreerd als een achternaam, hetgeen in België wel gebeurde. De naam van verzoekers vader werd geregistreerd als 'H. S. (...)', waarbij de naam 'M. (...)' achterwege werd gelaten.

Verzoeker heeft als moedertaal het Pashtu, maar leerde tijdens zijn verblijf in Pakistan ook een beetje Urdu spreken.

De verklaringen die verzoeker aflegde over zijn familie zijn voor het overige correct.

Verzoekers familie had Pakistaanse vluchtelingenkaarten die geldig waren tot 31 december 2015. Nadien heeft de Pakistaanse overheid de kaarten niet langer verlengd.

Verzoeker vroeg op 11 juli 2016 internationale bescherming aan in België.

Op 29 november 2018 nam verwerende partij een negatieve beslissing in deze aanvraag.

Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.”

2.1.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker wenst zich te verontschuldigen voor de verkeerde informatie die hij heeft verschaft De weigeringsbeslissing van het CGVS, die werd genomen op basis van de informatie die zich op dat moment in het dossier bevond, was zeker terecht.

Verzoeker volgde het hardnekkige gerucht dat blijft bestaan binnen de Afghaanse gemeenschap, namelijk dat men rechtstreeks van Afghanistan naar België dient te komen om aanspraak te kunnen maken op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker volgde dit foutieve advies, maar ziet ondertussen zijn vergissing in.

Uit de nieuwe informatie die verzoeker nu naar voren brengt, blijkt echter dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor minstens het subsidiaire beschermingsstatuut.

Hierna zullen drie verschillende elementen aan bod komen.

In de eerste plaats zal verzoeker trachten om zijn jarenlang verblijf in Pakistan aan te tonen. Daarna zal gekeken worden of verzoeker in Pakistan geen bescherming kan krijgen. Tot slot worden de gevolgen voor een terugkeer naar Afghanistan besproken.

1. De geloofwaardigheid van verzoekers profiel als Afghaans vluchteling uit Pakistan

Verzoeker verkreeg recent een aantal documenten van zijn familie uit Pakistan. Het gaat hierbij om het volgende:

- a. Een kopie van zijn Pakistaanse vluchtelingenkaart*
- b. Een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van zijn vader;*
- c. Een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van zijn broers;*
- d. Een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van zijn zussen;*
- e. Een kopie van een oud model van verzoekers Pakistaanse vluchtelingenkaart¹;*
- f. Verschillende medische documenten vanuit Pakistan tussen 2010 en 2014;*
- g. Verschillende documenten betreffende de woning van verzoeker en zijn gezin in Pakistan;*

Deze documenten tonen aan dat verzoeker en zijn familie als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan woonden.

Verzoeker legde eerder al zijn originele taskara voor. Dit is een authentiek document en toont zijn Afghaanse herkomst aan.

Deze documenten kunnen niet zomaar van tafel worden geveegd, maar moeten op zijn minst onderzocht worden. Dit volgt onder meer uit het arrest Singh van het EHRM²:

« 100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. »

Voorts dient er rekening gehouden te worden met de samenwerkingsplicht. Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt:

"65 Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker.

67 Voor het overige vindt de in vorig punt gegeven uitlegging steun in artikel 8, lid 2, sub b, van richtlijn 2005/85, volgens hetwelk de lidstaten ervoor zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis."

Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen. (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Indien er bijgevolg nog twijfel bestaat omtrent verzoekers jarenlange verblijf in Pakistan, dient hiernaar nader onderzoek te gebeuren. Verzoeker wenst hieraan vanzelfsprekend zijn volledige medewerking te verlenen.

Verzoeker is steeds bereid om vragen te beantwoorden over zijn leven als Afghaans vluchteling in Pakistan; over de stad Hayatabad (Peshawar) waar hij leefde; over de Afghaanse gemeenschap in Pakistan, etc.

Indien het wegens tijdsgebrek niet mogelijk is om een uitgebreide herkomstcheck te doen tijdens de zitting van Uw Raad, vraagt verzoeker om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS, zodat deze verzoeker uitgebreid kunnen ondervragen over zijn verblijf in Pakistan.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker naar zijn beste vermogen heeft trachten aan te tonen dat hij jarenlang als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft verbleven.

2. Pakistan als eerste land van asiel?

Artikel 48/4 § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:
"(...)"

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mist hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Pakistan heeft het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen niet ondertekend. Er dient bijgevolg gekeken te worden of Pakistan op een andere wijze reële bescherming biedt aan Afghaanse vluchtelingen.

Uit landeninformatie omtrent de situatie voor Afghanen in Pakistan, blijkt echter duidelijk dat er geen sprake is van reële bescherming.

Uit een rapport van Amnesty International van 22 februari 2017 (stuk 9) blijkt het volgende:

"The legal status of the 1.4 million registered Afghan refugees became increasingly precarious as hostility towards them intensified and abuses, including physical attacks, escalated. The authorities estimated that an additional 1 million unregistered Afghan refugees were also living in the country. Senior Pakistani officials threatened to expedite the forced return of all Afghan refugees. On 29 June, the authorities extended the right of registered refugees to remain in Pakistan legally, but only until March 2017.

Following the December 2014 attack on the army public school in Peshawar, police targeted Afghan settlements, demolished their homes, and subjected refugees to arbitrary detention and harassment."

Human Rights Watch bevestigt deze informatie in haar World Report 2017 omtrent Pakistan (zie stuk 10):

"The Pakistan government failed to meet its international legal obligation to protect more than 2 million Afghans in the country, including those not registered as refugees, from harassment and other abuses. The number of Afghans repatriating from Pakistan increased in 2016 due to coercive pressure from local governments; at the end of August, about 70,000 registered refugees had been repatriated. The uncertain residency status of Afghan refugees in Pakistan encouraged police harassment, threats, and extortion, particularly in the Khyber Pakhtunkhwa. Statements by senior Pakistani officials in 2016 raised concerns of new government actions to restrict the rights of Afghan refugees in the country."

Uit een rapport van het United States Department of State van 3 maart 2017 blijkt het volgende (zie stuk 11):

"Abuse of Migrants, Refugees, and Stateless Persons: Pakistan is host to more than 1.3 million Afghan refugees. The government provided temporary legal status to Afghans formally registered and holding Proof of Registration (PoR) cards. In July, the government extended the validity of PoR cards until December 31, and in September, extended the cards an additional three months until March 31, 2017. There were reports, however, of harassment and extortion of Afghan refugees by provincial authorities, police, and host communities. According to UNHCR reports, from January to August, there were 4,150 arrests and detentions, compared with 3,595 for all of 2015. Of those arrested, 99 percent were released, 70 percent without any charges, often following the intervention of UNHCR or its implementing partners. Arrests spiked in August, largely due to security operations and arbitrary actions by the Frontier Corps apprehending Afghans at various checkpoints in Balochistan. There were firsthand accounts of members of the intelligence services harassing refugees. Refugees faced discrimination from local communities. Provincial officials in Khyber Pakhtunkhwa and nationwide cited the presence of Afghan "refugees" - without differentiating between proof of registration (PoR) cardholders, migrants, and temporary visitors - as the cause for deteriorating law and order in major cities. In June the government released press statements that labeled refugee camps safe havens for terrorists and urged the early return of Afghan refugees to their homeland."

Uit de berichtgeving blijkt dat geregistreerde Afgaanse vluchtelingen zoals verzoeker en zijn familie, 31 maart 2017 als deadline hebben gekregen om Pakistan te verlaten. Deze deadline werd reeds enkele keren opgeschoven, meest recent naar het einde van september 2018. De kwestie dient nu opnieuw te worden bekeken na de verkiezingen. Voorlopig werd enkel aangekondigd dat de kinderen van vluchtelingen die al hun hele leven in Pakistan verbleven hebben eventueel in de toekomst aanspraak zouden kunnen maken op de Pakistaanse nationaliteit. Het spreekt voor zich dat verzoeker niet onder deze categorie valt.

Human Rights Watch beschrijft de situatie als volgt in haar rapport 'Pakistan Coercion, UN complicity. The mass forced return of Afghan Refugees' van 13 februari 2017 (stuk 12):

"For most of the past 40 years, Pakistan has hosted well over a million Afghans, among the largest refugee populations in the world. But over the past two years, Pakistan has turned on the Afghan community. In response to several deadly security incidents and deteriorating political relations between Pakistan and Afghanistan, Pakistani authorities have mounted a concerted campaign to drive Afghans out of the country. In the second half of 2016, a toxic combination of deportation threats and police abuses pushed out nearly 365,000 of the country's 1.5 million registered Afghan refugees, as well as just over 200,000 of the country's estimated 1 million undocumented Afghans. The exodus amounts to the world's largest unlawful mass forced return of refugees in recent times. Pakistani authorities have made clear in public statements they want to see similar numbers return to Afghanistan in 2017."

We kunnen dan ook concluderen dat Pakistan geen reële bescherming kan bieden aan verzoeker, en dus geen eerste land van asiel vormt.

3. Reëel risico op ernstige schade in Afghanistan

Nu vaststaat dat verzoeker jarenlang als Afgaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven voor zijn vertrek naar België, en nu blijkt dat Pakistan geen reële bescherming kan bieden aan verzoeker, dient een beoordeling ten gronde te gebeuren van het reëel risico dat verzoeker bij een terugkeer zou lopen op ernstige schade ten gevolge van het willekeurige geweld dat het gewapend conflict in zijn land van herkomst met zich meebrengt, in toepassing van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat hoofdzakelijk geen geloof wordt gehecht aan verzoekers herkomst omwille van de volgende elementen :

- Verzoekers dagelijkse bezigheden in Afghanistan (werk) en zijn gebrekkige kennis van het verbouwen van landbouwgewassen
- Gebrek aan kennis van recente veiligheidsincidenten (natuurramp in 2013, opstand tegen de Taliban in 2012, veiligheidsoperaties in 2013, luchtaanvallen door buitenlanders, wegblokkades in 2015, explosies in 2015, ontvoering van tientallen mensen in een sportveld door de Taliban in 2015, ...)

Gelet op het voorgaande is het volkomen logisch dat verzoeker geen kennis heeft van recente veiligheidsincidenten in zijn regio, nu hij in Pakistan verbleef gedurende die volledige periode. Ook over zijn dagelijkse bezigheden en de landbouwgronden kon hij weinig informatie verschaffen, nu hij geen dagelijkse bezigheden had in Afghanistan gedurende het overgrote deel van zijn volwassen leven. Hij bleef voornamelijk thuis om voor zijn zieke grootvader te zorgen.

Rekening houdend met de nieuwe informatie is verzoekers herkomst uit Paktia wel degelijk geloofwaardig. Hij heeft doorleefde verklaringen afgelegd over de elementen waarvan hij redelijkerwijze wel kennis kon hebben.

De enige plek in Afghanistan waar verzoeker bindingen mee heeft is de provincie Paktia, waar hij de eerste jaren van zijn leven heeft doorgebracht, van waar zijn familie en etnische groep afkomstig is en waar zijn familie momenteel opnieuw woonachtig is.

Los van de vraag of Paktia een regio van herkomst, dan wel een intern vestigingsalternatief uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat de situatie aldaar enorm onveilig is.

Uit het laatste EASO rapport genaamd 'Country of Information report: Afghanistan – Security situation' van mei 2018 blijkt het volgende (stuk 13):

"Insurgents are active in several districts of the province (1199). Insurgents include members of the Taliban (1200) and of al-Qaida (1201). But the Haqqani network is also operational in Paktia province (1202), which is said to be the birthplace of the Haqqani network (1203). The province is described, by analyst Bill Roggio of the Long War Journal, as a 'bastion ' of the Haqqani Network (1204). In November 2017, the village elders of Paktia province agreed to act as mediators between the Afghan government and the Haqqani network (1205).

In October 2017, ZJNOCHA reported ongoing armed clashes in Janikhel district (1206), which previously had fallen into Taliban hands for two weeks in July-August 2017 (1207). In late March 2018, fighting was again reported in Janikhel (1208), a district of special importance to, among others, the Haqqani network as its geographical position affords many advantages to those able to control it (1209). According to a BBC study of January 2018, based on research conducted between 23 August and 21 November 2017, the Taliban have a 'high' 'active and physical presence' (districts attacked at least twice a week) in Zurnat, Gardez, Janikhel, Dand Wa Patan and Alikhel or Jaji district. In the remaining districts, the Taliban have a 'low ' (district attacked at least once in three months) or 'medium ' (districts attacked at least three times a month) presence and activity (1210).

ISKP-related incidents (skirmishes) were reported in sources compiles by ACLED along the border to Khost province in the period 1 January 2017 — 31 January 2018 (1211).

(Pro-) Government forces and military operations in Paktia Military operations are being conducted in the province (1212), also taking the form of air strikes (1213) and resulting in the deaths of insurgents (1214). There are also clashes between insurgents and security forces (1215).

In December 2017, in a briefing to humanitarian actors in the province, the Afghanistan National Disaster Management Authority reported that the number of military operations in Zurnat district has increased, and that this could lead to further displacement (1216).

An Afghan military base, the US military base Forward Operating Base (FOB) Gardez and the Advising Platform Lightning where the Task Force Southeast is stationed are located in the province (1217).

Paktia is also home to a base of the Khost Protection Force, which is a pro-Government paramilitary group with bases in Khost and Paktya (1218)."

Ook verwerende partij hanteert tot op heden het (weliswaar niet gepubliceerde) beleid waarbij Afghanen afkomstig uit verzoekers provincie en district (Jaji) het subsidiaire beschermingsstatuut verkrijgen.

Omwille van de onveilige situatie kan verzoeker bijgevolg niet verwacht worden terug te keren naar zijn dorp in de provincie Paktia, noch kan dit als intern vestigingsalternatief in aanmerking worden genomen.

Verwerende partij is het hier mee eens en stelt in de bestreden beslissing Kaboel voor als intern vluchtalternatief voor verzoeker.

Voor de toepassing van een intern vestigingsalternatief dient te worden aangetoond dat het voorgesteld alternatief zowel relevant is als redelijk. Overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR ligt de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker :

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned."⁵ (BRON)

Hieruit volgt dat verwerende partij zowel de locatie als de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief in concreto dient aan te tonen.

Hoewel de bewijslast inzake de toepassing van een IVA rust op verwerende partij, heeft zij absoluut niet kunnen aantonen dat verzoeker zich redelijkerwijze in Kabul kan vestigen.

Met betrekking tot de relevantie-analyse dient te worden opgemerkt dat de voorgestelde locatie zowel veilig als veilig bereikbaar dient te zijn alvorens het in aanmerking kan komen als mogelijk IVA. Verwerende partij dient aan te tonen dat verzoeker aldaar geen enkel risico op vervolging of ernstige schade loopt.

Voorts dient volgens UNHCR het voorgesteld IVA veilig te zijn, en dient deze veiligheid een duurzaam karakter te vertonen. Indien er bijgevolg ook maar de kleinste kans bestaat op plotse situaties van onveiligheid komt de voorgestelde locatie niet langer in aanmerking. Verwerende partij dient hiervoor onder meer een analyse te maken van de mogelijkheid van het regime om bescherming en stabiliteit te bieden.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul valt de volgende objectieve landeninformatie terug te vinden :

"To assess the relevance of Kabul as a proposed IFA/IRA, and in particular the risk that the applicant would face a real risk of serious harm, including a serious risk to life, safety, liberty or health, or one of serious discrimination, decision-makers must pay due regard to the negative trends in relation to the security situation for civilians in Kabul. UNAMA reported 993 civilian casualties (321 killed and 672 injured) in Kabul province during the first six months of 2018.⁶⁸⁵ In 2017 UNAMA "continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city. Of the 1,831 civilian casualties (479 deaths and 1,352 injured) documented in Kabul province, 88 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city. "686As also noted in Section II. B. 1 above, UNAMA reported that the number of civilian casualties in Kabul city caused by suicide and complex attacks in 2017 represented 70 per cent of all civilian casualties in Afghanistan in 2017 caused by such attacks. ⁶⁸⁷

UNHCR notes that civilians who partake in day-to-day economic and social activities in Kabul are exposed to a risk of falling victim to the generalized violence that affects the city. ⁶⁸⁸ Such activities include travelling to and from a place of work, travelling to hospitals and clinics, or travelling to school; livelihood activities that take place in the city 's streets, such as street vending; as well as going to markets, mosques and other places where people gather." (stuk 14)

"Security situation in Kabul city

In 2017, Kabul province accounted for the highest number of civilian casualties in Afghanistan, which is due mainly to deliberate attacks in Kabul city; 16 % of all civilian casualties in Afghanistan occurred in Kabul. Suicide attacks and complex attacks, as well as other types of incidents which also include the use of IEDs, pushed up the rate of civilian casualties in Kabul. One high-profile attack in May 2017 alone accounted for a third of all civilian casualties (91). UNAMA stated that in 2017, in Kabul city, suicide and complex attacks caused 1 612 civilian casualties (440 deaths and 1 172 injured), a 17 % increase compared to 2016 (92). In January 2018, at least 174 people were killed in attacks in Kabul city alone (93).

In its map depicting 'conflict severity' in 2017 - a combination of three indicators. security incidents, civilian casualties, and conflict-induced displacement – UNOCHA places the district of Kabul city in the second-highest category (94).

Some incidents including attacks with civilian casualties are listed below.

- In September 2017, a suicide bomber attempted to enter a cricket stadium in Kabul, where at that time hundreds of people were watching a tournament. The bomber was stopped before entering and blew himself up at the checkpoint, killing at least three people, two policemen and a civilian, and injuring at least five (95).

- In a suicide attack of a foreign military convoy in September 2017 and claimed by the Taliban, at least three civilians were injured, according to the Afghan Ministry of interior, quoted by RFE/RL (96).
 - UNAMA reported that end of September 2017, a magnetic IED attached to a police vehicle providing security to a Shia mosque during Ashura, killed four civilians and injured 19, including two boys and a woman ' (97).
 - A suicide bomber believed to be 12-13 years old killed at least four people and injured 13 more in an attack at the end of October 2017, claimed by ISKP (98).
 - A complex attack on a TV station Shamshad TV in November 2017 (99).
 - Eleven people were killed when a suicide bomber tried to enter the building where a political rally was taking place in November 2017. According to the police, quoted by RFE/RL, the victims included nine policemen, and seven wounded police officers (100).
- According to UNAMA, nine civilians, including one child, were killed in the attack claimed by ISKP, while 16 others were wounded. The Secretary-General's Special Representative for Afghanistan stated that the attack, using explosive weapons in civilian populated areas, was a 'serious violation of humanitarian law' (101).
- Six to ten people, among them several civilians, were killed when a suicide bomber targeted an NDS compound in Kabul in December 2017, one week after militants stormed an NDS training centre in Kabul with heavy weapons. Both attacks were claimed by ISKP (102).
 - In January 2018, a suicide attack, claimed by ISKP, targeting a shopkeepers ' demonstration in eastern Kabul, on Jalalabad Road, killed 13 civilians and injured an additional 19, according to UNAMA findings. UNAMA explained that 12 of the 13 victims killed were police officials 'performing legitimate law enforcement functions of helping to restore order and safety for civilians during a violent incident'. UNAMA further clarified that ANP personnel 'are regarded as civilians unless they are directly participating in hostilities. The officers killed in the attack were not engaged in the armed conflict UNAMA added that 'the use of indiscriminate explosive devices in civilian populated areas, in circumstances almost certain to cause immense suffering to civilians, may amount to war crimes' (103). Tolonews reported that the death toll had risen to 20, while 30 others were wounded (104).
 - Also in January, the Taliban claimed an attack at the Intercontinental Hotel in which they killed at least 22 persons (105). Human Rights Watch and the Secretary-General 's Special Representative for Afghanistan both stated the intentional killing of civilians could amount to a war crime (106).
 - Later in January 2018, an ambulance laden with explosives exploded in a crowded and populated area in the centre of Kabul killing, according to initial reports, at least 95 people, and injuring 158 more (107). Afghan officials raised the number of victims to 103 killed and 235 wounded (108). The Secretary-General's Special Representative for Afghanistan stated that the use of an ambulance and a medical emblem was a 'clear violation of international humanitarian law ' (109). Reporting on the effect of this attack, The Guardian quoted the ambulance service saying that 'call out have dropped 40 % since the attack, as ambulances face long, invasive searches on their way to hospitals' (110).
 - In February 2018, a truck loaded with 2 000 kg explosives was seized en route to Parwan from Kabul. This demonstrates, according to UNHCR, the ability of AGEs to conduct attacks despite security measures by ANSF (111).
 - End of February 2018, a suicide bomber killed three and wounded five to seven in the diplomatic area of Kabul, near the US Embassy and NATO headquarters (112).
 - A former Deputy Speaker for the Upper House of Parliament and former Adviser to Afghan Chief Executive Officer Abdullah Abdullah, was gunned down in Kabul, together with his bodyguard, in Kabul in February 2018. No one claimed responsibility for this attack (113).
 - In March 2018, a car bomb targeting foreign embassy vehicles killed a girl instead, and wounded 22 people more, none of them related to the target (114).
 - A suicide car bomb targeting a foreign security company inside the city killed three civilians and wounded two others in March 2018 (115).
 - A so-called sticky bomb or magnetic IED exploded in the vicinity of a protest tent in support of the fate of Pashtun in Pakistan, killing one person and wounding 13 more (116). Shia Muslim civilians were deliberately attacked during the following attacks in Kabul city, almost all claimed by ISKP:
 - During the preparations of Ashura commemorations in September 2017, a suicide bomber disguised as a shepherd targeted a Shia mosque in Kabul. At least five people were killed and 20 more injured, among which children, in the attack claimed by ISKP (117).
 - In October 2017, in an attack claimed by ISKP, a suicide attacker lobbed a grenade into the women's section of an Imam-e-Zaman Shi'a mosque in Kabul city and detonated his suicide vest in the second row of worshippers, according to UNAMA, killing 69 worshippers and injuring another 60, including women and children (118).
 - In December 2017, a suicide bomber targeted a Shia education centre in the Hazara dominated area of Dasht-e Barchi of Kabul, killing 41 mainly young Shia civilians and wounding 80 more (119).

- In March 2018, a suicide bomber tried to enter a commemoration of the 23rd death anniversary of Hazara leader Abdullah Mazari in Dasht-e Barchi. When intercepted by the police, he detonated his explosives, killing seven to ten persons, including policemen, and wounding 22 more (120).
 - In March 2018, a suicide bomber again targeted a learning centre in Dasht-e Barchi. Wearing a suicide vest, the attacker first tried to throw a hand grenade into a class with 600 students. This grenade exploded in his hand, killing only the assailant and injuring six to eleven students (121).
 - In a suicide attack near a hospital, the Kabul University and a Shiite shrine in March 2018, 29 civilians celebrating Newroz were reportedly killed and 52 wounded. The attack was claimed by ISKP (122).
- Body and vehicle-borne IEDs (VBIED) were used in complex attacks by the Taliban or ISKP against ANSF targets, such as a suicide bomber targeting military cadets as they were leaving a minibus at the gates of a military academy in Kabul in October 2017. At least 15 cadets were killed in the attack claimed by the Taliban (123). The same military academy again came under attack by five gunmen in January 2018. Eleven soldiers were reportedly killed, and 16 others wounded in the attack, this time claimed by ISKP (124).

A rocket attack on the international airport, hours after the US Secretary of Defense made a surprise visit to Kabul in September 2017, was claimed by both the Taliban and ISKP (125). While the Taliban claimed to have targeted the military section of the airport, UNAMA stated that 'several of the rockets struck civilian structures, [...] killing one woman and injuring two women, two men and two children (126). In press reports on this issue, the only civilian casualties mentioned were caused by the US air strike in return: according to quoted US and NATO sources, a malfunctioning missile struck a residential home and made several civilian casualties (127). More rocket attacks, but without casualties, targeted NATO compounds inside the Green Zone in October 2017 (128) and the Indian Embassy in January 2018 (129)." (stuk 13)

In een rapport van Human Rights Watch worden enkele bijzonder bloedige aanslagen aangehaald. Het gaat onder meer om een bom in een ambulance (27 januari 2018), waarbij 103 doden vielen in Kabul, de aanval op het Intercontinental Hotel in Kabul (20 januari 2018) met 21 doden, een aanslag op een shuttlebus in Kabul (24 juli 2017) waarbij 38 doden vielen,.... (stuk 15) Ook recent gebeurden bovendien verschillende aanslagen in de stad (stuk 16).

Het is dan ook volstrekt onmogelijk om uit deze informatie te besluiten dat de veiligheidssituatie in Kabul van die aard is dat zij stabiel en veilig is, noch dat zij stabiel en veilig zou blijven, zodat ook in de toekomst een mogelijke noodzaak aan enige vorm van internationale bescherming voor inwoners uit de hoofdstad is uitgesloten.

Verwerende partij kan dan ook onmogelijk volhouden dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in Bagdad.

Ondergeschikt, mocht uw Raad van mening zijn dat Kabul wél veilig zou zijn voor verzoeker, is het duidelijk dat de stad de redelijkheidsanalyse niet kan doorstaan.

De UNHCR Guidelines⁶ met betrekking tot de redelijkheid van een intern vluchtalternatief stellen om te beginnen het volgende :

"27. The claimant must be able to find safety and security and be free from danger and risk of injury. This must be durable, not illusory or unpredictable. In most cases, countries in the grip of armed conflict would not be safe for relocation, especially in light of shifting armed fronts which could suddenly bring insecurity to an area hitherto considered safe. In situations where the proposed internal flight or relocation alternative is under the control of an armed group and/or State-like entity, careful examination must be made of the durability of the situation there and the ability of the controlling entity to provide protection and stability."

Specifiek met betrekking tot Afghanistan worden zoals hierboven aangetoond al ernstige vraagtekens geplaatst bij de relevantie van Kabul als intern vestigingsalternatief door UNHCR, net omwille van de desastreuze humanitaire en veiligheidssituatie. Bovendien stelt UNHCR met betrekking tot de redelijkheid het volgende :

"In accordance with the guidance provided in Section III. C. 2 above, to assess whether Kabul provides a reasonable IFA/IRA, it must be established that the applicant will have access in Kabul to:

- (i) shelter;
- (ii) essential services, such as potable water and sanitation, health care and education;
- (iii) livelihood opportunities, or proven and sustainable support to enable access to an adequate standard of living.

Relevant information to be taken into account by decision-makers in this regard includes the grave concerns expressed by humanitarian and development actors about the limits of Kabul 's absorption capacity. Since the fall of the former Taliban regime in 2001, Kabul City Region has seen the largest population increase in Afghanistan. Official population estimates indicate that by early 2016 Kabul City Region had 5 million residents, 60 per cent of which were in Kabul city. 689 The city 's population has seen further rapid growth in the wake of the large-scale returns to Afghanistan from Iran and Pakistan (see Section II.F). 690

The International Growth Centre noted in January 2018, Kabul has been undergoing rapid urbanisation for the last three decades. Population growth in the city is outpacing the city's capacity to provide necessary infrastructure, services and jobs to citizens, resulting in the emergence of widespread informal settlements that house an estimated 70% of the city 's population. "691

Against a background of general concerns about rising poverty levels in Afghanistan,692 the Asia Foundation's 2017 Survey of the Afghan People found that perceptions of a worsening financial situation was most common in the Central/Kabul region, at 43.9 per cent. 693 In January 2017 it was reported that 55 per cent of households in Kabul informal settlements were severely food insecure. 694

OCHA 's 2018 Humanitarian Needs Overview ranks Kabul among the 10 provinces (out of a total of 34 provinces) that are "the most conflict-affected".695 In addition, the Humanitarian Needs Overview notes that "needs are particularly pronounced in large urban centres, including Kabul and Jalalabad City, where both IDP and returnee populations have congregated in search of income and livelihoods opportunities as well as access to basic and essential services. Humanitarian needs in these two provinces [Kabul and Nangarhar] comprise 42 percent of all those relating to internal displacement and cross-border influxes. "696

c) Conclusion on the Availability of an IFA/IRA in Kabul

UNHCR considers that given the current security, human rights and humanitarian situation in Kabul, an IFA/IRA is generally not available in the city. (stuk 14)

Uit bovenstaande informatie blijkt zeer duidelijk dat Kabul slechts in uiterst uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast als redelijk intern vestigingsalternatief. De bewijslast voor verwerende partij is bijgevolg erg groot.

Verzoeker woonde jarenlang in Pakistan voor zijn vertrek naar België. Zijn familie woont hoofdzakelijk in Paktia, waardoor hij bijgevolg niet op hen kan terugvallen voor huisvesting, werk, etc.. Hij is nooit in Afghanistan naar school geweest en heeft er ook geen werkervaring opgedaan. Zijn familie heeft er geen gronden, huis of andere eigendommen.

Het loutere feit dat zijn familie zich noodgedwongen af en toe naar Kabul verplaatst om contact te onderhouden met verzoeker betekent niet dat zij ook een effectief steunnetwerk uitmaken. Er moet gekeken worden of zij in staat en bereid zijn om ondersteuning te bieden aan verzoeker bij terugkeer.

Het EASO rapport 'networks' stelt het volgende met betrekking tot de mogelijkheden te settelen in een stadscentrum zonder enig netwerk :

"Landinfo is not aware of any functioning public support system in Afghanistan that provides assistance in practice to people who wish to settle. Unemployment and the lack of support schemes are factors which make it challenging for people without a network to settle.

[...] Even for those who are highly educated and well qualified, it is, according to a source in the UN difficult to get work without a network, and without someone recommending you and introducing you to an employer.

[...] In Kabul, there are local meeting points for people looking for work and people who have a job they want done. The meeting points are in specific areas of the city. People in need of work and those who need manpower meet early in the morning. Here they strike agreements on day labour and minor tasks of short duration, usually unskilled manual labour, although it can also be more qualified labour. By bringing along their own tools or equipment, the job-seeker indicates what he can do. After a short conversation and assessment, the 'employer' decides who is hired. Many people turn up, and not everyone gets work The salary is about 300 afghani (approx.. USD 4.3) for unskilled workers, while skilled workers can earn up to 1,000 afghani (approx.. USD 14.5) per day.

[...] According to IOM, rental costs in 2016 for a flat are between USD 400 and 600 per month, plus water and electricity costs calculated at about USD 40.

[...] According to analyst Fabrizio Foschini, displaced people in Kabul without family connections or the ability to rent a house ended up in camps, including settlements of tents or makeshift huts, or squatting in abandoned government buildings.

[...] The authorities do not have any assistance schemes that provide short-term support to individuals or families settling in a new location. As previously mentioned, people who return from Europe are offered temporary accommodation (up to two weeks) at Jangalak reception centre in Kabul, run by IOM." (stuk 17)

"A study by OXFAM among returnee populations in Kabul found that most returnees depend on relatives for accommodation and other in-kind support. Those who have returned some years ago reported a deterioration of the situation for returnees in Kabul, because of increased prices, unemployment, insecurity and crime (162). Around 80 % of Kabul's population, a mix of recent and long term IDPs, returnees, economic migrants and original inhabitants, lives in informal settlements. Not only newly displaced or returnees, but also some older-generation displaced people still find it hard to integrate in the city and find stable employment, and are often cut off from humanitarian help destined for recent arrivals (163). Due to these massive and prolonged population movements, Nassim Majidi, Director of Consultancy Samuel Hall, refers to the humanitarian situation in Kabul as a 'powderkeg, with poverty, greater risks of natural disasters, disease and social instability' (164). " (stuk 13)

Personen die zonder effectief steunnetwerk in Kabul terechtkomen hebben bijgevolg enorm veel moeilijkheden bij het vinden van werk of onderdak.

Gelet op al bovenstaande informatie is het volstrekt onredelijk om Kabul als intern vestigingsalternatief in aanmerking te nemen voor verzoeker, maar komt hij integendeel in aanmerking voor minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

Conclusie

Gelet op de nieuwe informatie die thans beschikbaar is, kan men op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zijn jarenlang verblijf in Pakistan vormt een geloofwaardige verklaring voor zijn gebrekkige kennis over recente veiligheidsincidenten in zijn geboortedorp. Op basis van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd kan niet getwijfeld worden aan verzoekers afkomst uit Paktia.

Waar verwerende partij meent dat Kabul een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief uitmaakt voor verzoeker dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare objectieve landeninformatie duidelijk blijkt dat dit slechts in uiterst uitzonderlijke gevallen kan worden toegepast, en dat dit voor verzoeker niet van toepassing kan zijn. Verzoeker dient bijgevolg minstens het subsidiaire beschermingsstatuut te worden toegekend.

Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu. vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- kopieën van verzoekers Pakistaanse "*Proof of Registration*"-kaart en die van verzoekers vader, broers en zussen (stukken 2-6);
- medische documenten (stuk 7);
- documenten met betrekking tot verzoekers woning en gezin in Pakistan (stuk 8);
- het rapport "*Amnesty International Report 2016/17 – Pakistan*" van Amnesty International van 22 februari 2017 (stuk 9);
- het rapport "*World Report 2017 – Pakistan*" van Human Rights Watch van 12 januari 2017 (stuk 10);
- het rapport "*2016 Country Reports on Human Rights Practices – Pakistan*" van UNHCR van 3 maart 2017 (stuk 11);
- het rapport "*Pakistan Coercion, UN Complicity. The mass forced return of Afghan Refugees*" van Human Rights Watch van 13 februari 2017 (stuk 12);
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 25-34 en 123-127 (stuk 13);
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 105-114 (stuk 14);
- de inhoudsopgave van het rapport "*'No Safe Place' : Insurgent Attacks on Civilians in Afghanistan*", van Human Rights Watch van mei 2018 (stuk 15);
- verschillende persberichten over aanslagen in Kaboel (stuk 16);
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan: Networks*" van februari 2018, p. 27-30 (stuk 17).

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 21 januari 2019 worden de COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 26 maart 2018 en het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 25-34, gevoegd.

2.2.3. Op 17 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar de COI Focus "*Afghansitan. Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele Pakistaanse "*Proof of Registration*"-kaarten van zichzelf en zijn familieleden neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, geschonden acht.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel, gelegen in de provincie Paktya. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers algemene geografische kennis niet kon overtuigen, dat (ii) verzoekers verklaringen over het dagelijks leven in zijn herkomstregio niet overtuigend zijn en dat (iii) verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van cruciale gebeurtenissen uit zijn beweerde streek van herkomst. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Daarnaast acht de commissaris-generaal het door verzoeker uiteengezette asielrelaas op zich ook weinig aannemelijk nu (i) verzoekers verklaringen over de aanleiding van alle problemen niet overtuigend zijn, (ii) verzoekers kennis over een deel van zijn familie dat zich bij de taliban aansloot onaannemelijk rudimentair bleek, (iii) verzoeker opmerkelijk onwetend was over de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief, (iv) ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij de verklaring die verzoekers vader bij het directoraat voor terrorismebestrijding heeft afgelegd, (v) het tijdsverloop van de door verzoeker aangehaalde feiten weinig overtuigend is en (vi) verzoekers ouders en familieleden nog steeds gewoon thuis kunnen blijven wonen en het goed met hen gaat. Wat betreft het incident waarbij een familielid van verzoeker zou zijn ontvoerd door criminelen oordeelt de commissaris-generaal dat de verwantschap van verzoeker met deze persoon niet wordt aangetoond en dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij door dezelfde criminelen geviseerd zou worden. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt en dat er bovendien voldoende indicaties zijn dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat hierboven reeds is gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing die tot de weigering van de vluchtelingenstatus hebben geleid te weerleggen of te ontkrachten. In tegendeel, verzoeker verontschuldigt zich in het verzoekschrift voor de verkeerde informatie die hij heeft verschaft en erkent dat de bestreden beslissing zeker terecht was.

Waar verzoeker in het verzoekschrift laat gelden dat hij voor zijn komst naar België jarenlang in Pakistan heeft verbleven als vluchteling, wordt erop gewezen dat dit niet kan blijken uit de door hem voorgelegde nieuwe stukken. Vooreerst kan de Raad uit de voorgelegde *“Proof of Registration”*-kaarten niet afleiden dat verzoeker en zijn familie in Pakistan verbleven in de hoedanigheid van vluchteling. Bovendien legt verzoeker van zijn eigen meest recente *“Proof of Registration”*-kaart enkel een kopie voor en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Wat verzoekers oude *“Proof of Registration”*-kaart betreft, wijst de Raad erop dat het overduidelijk om een frauduleus stuk gaat. Deze kaart vermeldt immers 31 december 2009 als vervaldatum, terwijl ze pas nadien, op 29 april 2010, zou zijn uitgegeven. Daarbij komt dat zowel verzoekers meest recente als zijn oude *“Proof of Registration”*-kaart een andere naam vermelden dan de naam die verzoeker bij zijn asielprocedures in België heeft opgegeven. Verzoekers verklaring ter terechtzitting dat zijn vader gewoon had gezegd om verzoekers voornaam op te schrijven en dat het allemaal niet uitmaakte, betreft een loutere bewering die de Raad niet kan overtuigen, temeer daar op deze kaarten staat vermeld dat ze voor identiteitsdoeleinden zijn opgesteld. Wat betreft de *“Proof of Registration”*-kaarten die aan verzoekers vader, broers en zussen zouden toebehoren, wijst de Raad erop dat uit niets de verwantschap tussen verzoeker en deze personen blijkt. Ook hieruit kan dus niet blijken dat verzoeker voor zijn komst naar België in Pakistan verbleven heeft, laat staan dat hij aldaar in de hoedanigheid van vluchteling heeft verbleven. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde medische attesten merkt de Raad op dat deze geen betrekking hebben op verzoeker en dus ook verzoekers verblijf in Pakistan niet kunnen aantonen. Ook deze stukken betreffen overigens fotokopieën en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan, zoals hierboven reeds werd gesteld, geen bewijswaarde worden verleend. Wat betreft de zogenaamde *“documenten betreffende de woning van verzoeker en zijn gezin in Pakistan”* (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Ten slotte kan nog worden gewezen op de objectieve informatie, toegevoegd aan de verweernota, waaruit blijkt dat in Pakistan een hoge mate van corruptie heerst en dat het feit dat Pakistan zowel een land van verblijf, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 6, COI Focus *“Pakistan. Corruptie en documentenfraude”* van 26 maart 2018).

Het geheel van de motieven van de bestreden beslissing die hebben geleid tot de vaststelling dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal (onder meer) dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in het EASO-rapport *“Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis”* van juni 2018, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 17 mei 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel wordt in de door verwerende partij op 17 mei 2019 ingediende aanvullende nota het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel gebaseerd is op het geheel van de recente informatie waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift is niet van aard een ander licht te werpen op de situatie in Kaboel zoals hoger beschreven. Het gegeven dat in Kaboel met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen wordt in bovenstaande analyse niet miskend. Echter, het geheel van de hoger vermelde elementen in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat zich in Kaboel geen situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voordoet. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat elke burger die zich vestigt in de stad Kaboel aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Kaboel niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit de in de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In het voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. Het rapport geeft aan dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk kan zijn. Er wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk in hun levensonderhoud te voorzien.

Daarentegen geeft het UNHCR in het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR “*Eligibility Guidelines*”) op de pagina’s 112-114 aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. Bijgevolg komt het UNHCR in de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” terug op eerder gedane analyses daar de situatie in de stad Kaboel sterk geëvolueerd is. In de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele ‘settlements’. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele ‘settlements’. Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief.

In casu is de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij overweegt hierbij het volgende:

“Ondanks het feit dat u beweert ongeschoold te zijn en nooit te hebben gewerkt (hetgeen slechts blote beweringen zijn en waarbij moet worden benadrukt dat uw verklaringen over uw activiteiten in uw beweerde herkomstregio geenszins aannemelijk waren), is het CGVS van oordeel dat in uw hoofde kan beslist worden dat Kabul een redelijk vestigingsalternatief is. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u verschillende familieleden heeft die actueel in Kabul wonen, zowel langs vaders kant als langs moeders kant (CGVS p. 11). Bovendien blijkt dat er ook nog een band bestaat tussen uw familie en de familieleden in Kabul daar ook uw eigen ouders geregeld naar Kabul komen omdat zij, volgens u, enkel op die manier contact kunnen leggen met u (CGVS p. 9). Zodoende blijkt dat u een ruim toereikend netwerk heeft in de Afghaanse hoofdstad. Ondanks dat u beweert altijd werkloos te zijn geweest en nooit naar school te zijn geweest, kan worden aangenomen dat iemand met een dergelijk netwerk, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg blijkt om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat moet zijn om zich in de hoofdstad van zijn levensonderhoud te voorzien. Middels uw beschikbare contacten en ondersteuning kan worden verwacht dat u in Kabul uw leven kan uitbouwen.”

Verzoeker kan in het verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat het loutere feit dat zijn familie zich noodgedwongen af en toe naar Kabul verplaatst om met hem contact te onderhouden niet betekent dat zij ook een effectief steunnetwerk uitmaken. In de bestreden beslissing wordt immers op goede gronden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij *“verschillende familieleden heeft die actueel in Kabul wonen”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat hij langs vaderszijde twee tantes en een nonkel heeft die in Kaboel wonen. Ook langs moederszijde heeft verzoeker enkele tantes die in Kaboel wonen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn ouders een keer om de twee of drie maanden naar een tante van hem in Kabul gaan (*ibid.*, p. 9). Aldus beschikt verzoeker over een familiaal netwerk in Kaboel. Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de mogelijkheden om zich te settelen in een stadscentrum zonder enig netwerk is bijgevolg niet dienstig.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. De Raad besluit dat van verzoeker, als alleenstaande jonge man met een familiaal netwerk in Kaboel, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in de Afghaanse hoofdstad Kaboel vestigt.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hoofdstad Kaboel over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN